

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jaromíra Jirsy jako soudce zpravodaje a soudců Jana Musila a Vladimíra Sládečka o ústavní stížnosti společnosti **Home Credit a. s.** se sídlem v Brně, Nové sady 996/25, zastoupené Mgr. Vladimírem Uhdem, advokátem se sídlem v Praze 1, Klimentská 1207/10, proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2016, č. j. 32 Co 48/2016-250, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 4. 2016, č. j. 32 Co 48/2016-250, změnil rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 11. 11. 2015, č. j. 18 C 228/2015-163, tak, že z důvodu promlčení práva zamítl žalobu stěžovatelky, kterou se domáhala proti žalovanému zaplacení 37 510,99 Kč s příslušenstvím na základě smlouvy o úvěru uzavřené dne 21. 9. 2009 podle § 497 a násl. obch. zák.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu se stěžovatelka brání ústavní stížností podanou dne 29. 7. 2015 a navrhuje, aby je Ústavní soud zrušil. Namítá zásah do vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 a do práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i navazujících ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který spatřuje v závěru odvolacího soudu ohledně promlčení práva a uplatnění námitky promlčení v rozporu s dobrými mravy. Aniž by k tomu byl vyzván, vyjádřil se k ústavní stížnosti žalovaný jako vedlejší účastník řízení; vzhledem k tomu, že z obsahu vyjádření žádným způsobem nevycházel, Ústavní soud je ani nezasílal k případné replice.

Ústavní stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a stěžovatelka je zastoupena advokátem v souladu s § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“). Rovněž není nepřípustná ve smyslu § 75 odst. 1 téhož zákona; v této souvislosti Ústavní soud přihlédl k pochybnostem ohledně přípustnosti dovolání – nejasnostem při určení, zda v dané věci jde o vztahy ze spotřebitelských smluv ve smyslu § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř., a dále k poučení odvolacím soudem, že proti jeho rozsudku není dovolání přípustné. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti – jeho úkolem je výhradně přezkoumávat, zda ze strany obecných soudů nedošlo k vykročení z ústavního rámce rozhodovací činnosti.

Odvolací soud se nedopustil pochybení, které by představovalo zásah do ústavně zaručených práv nebo svobod. Své rozhodnutí postavil na zjištěném skutkovém stavu konkrétní věci a dospěl k ústavně konformnímu závěru, že právo je promlčeno; vzhledem k okolnostem daného případu nelze dovozovat stavení čtyřleté promlčecí lhůty (tehdejší terminologie užívala pojmu “promlčecí doba“), která započala běžet nejpozději dne 1. 3. 2010. Ke stavení promlčení lhůty nemohlo dojít ani ve smyslu

§ 403 obch. zák., tedy v důsledku zahájení rozhodčího řízení (které na ni mělo marginální vliv, neboť trvalo jen několik měsíců), ani podle § 402 obch. zák. – na základě navazujícího exekučního řízení (které je naopak ve vztahu k promlčení zásadní, neboť trvalo déle než 2 roky a 9 měsíců).

Obecný soud správně zdůraznil, že řízení u Společnosti pro rozhodčí řízení, a. s., bylo stěžovatelkou zahájeno 23. 2. 2012, tedy více než 9 měsíců poté, co došlo k zásadní změně judikatury sjednocujícím usnesením ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, v němž Nejvyšší soud vyslovil závěr o neplatnosti rozhodčích smluv, které neobsahují přímé určení rozhodce ad hoc, nýbrž toliko odkaz na rozhodčí řád vydaný právníkem osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona. Stěžovatelka nárok ze smlouvy o úvěru i přesto namísto obecného soudu uplatnila v rozhodčím řízení, které vedlo k vydání (nezákonného) rozhodčího nálezu ze dne 23. 5. 2012; ba co víc, následně přistoupila k jeho vymáhání v exekučním řízení zahájeném návrhem ze dne 6. 9. 2012 a pravomocně zastaveném 23. 6. 2015 – pro nezpůsobilost rozhodčího nálezu jako exekučního titulu a až po ustálení judikatury vycházející z esenciálního usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 31 Cdo 958/2012. Teprve poté, co definitivně neuspěla s vymáháním prostřednictvím řízení, která vedla několik let i přes zjevný rozpor se zákonem a judikaturou vrcholných soudů, jenž bylo možno dovozovat již při jejich zahájení, podala stěžovatelka dne 20. 7. 2015 žalobu k obecnému soudu, jejíž posouzení je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

Na základě výše uvedených důvodů Ústavní soud stížnost odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 31. října 2016

Jaromír Jirsa v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Jana Němečková